

PROP DE VOSALTRES

Dia del Seminari

Benvolguts diocesans:

S'ha estès molt en els últims temps un costum digne d'elogi i d'agraïment. Es tracta de dedicar un dia a l'any per alertar a tota la societat d'una situació problemàtica, de la lluita contra una determinada malaltia o de l'enaltiment d'una persona o d'un grup que dedica els seus esforços al bé comú. Els promotors de la iniciativa demanen sempre assentiment general i col·laboració.

Amb molta antelació l'Església ha fet el mateix per sensibilitzar a tots els catòlics sobre una realitat eclesial important i també per informar a la societat d'un servei que pot beneficiar a tothom. És el cas del **Dia del Seminari**, instituit fa molts anys i que compromet a tota la comunitat catòlica. S'ha fixat en la solemnitat de Sant Josep o, allà on no és festa laborable, al diumenge més proper. En el nostre cas ho celebrarem el **pròxim diumenge, dia 22 de març**. Totes les diòcesis mantenen un seminari en el qual es formen i preparen els candidats al sacerdoci. És cert que l'evolució de la societat i les característiques exigides per l'Església per als futurs ministres han modulats i adaptat els plantejaments inicials que neixen en el Concili de Trento on es creen els centres de formació sacerdotal. En els aspectes fonamentals seguim amb la mateixa intuïció conciliar que tants bons fruits ha donat en els últims segles.

Hi ha hagut èpoques de molta aflluència de candidats i d'altres, per circumstàncies diverses, d'escassetat. Això últim passa en l'actualitat. Si ens

centrem en la nostra diòcesi a molts de vosaltres us sona l'edifici del Seminari i l'elevat número de seminaristes que hi vivien. Actualment set diòcesis amb seu a Catalunya mantenen un mateix seminari, situat a Barcelona, amb un únic equip de formadors que orienten les dimensions físiques, espirituals, culturals i pastorals dels residents. La part acadèmica és a càrrec de la Facultat de Teolo-

gia de Catalunya. És una solució molt acceptable i enriquidora pel que suposa de coneixement i ajuda mútua dels futurs sacerdots.

Amb aquest breu comentari vull demanar a tothom pregàries pel nostre seminari i col·laboració activa per fomentar i acompanyar noves vocacions. Amb una crida especial als sacerdots, als pares i famílies, als catequistes, professors i monitors, als responsables dels diferents serveis eclesials. El compromís és de tots i per a tothom.

S'ha distribuït material d'ajuda per a aquesta ocasió que veureu en les vostres parròquies i centres de culte. És un recordatori perquè ningú deixi a un costat aquesta gran preocupació eclesial.

Hi ha un lema per a aquest dia, **Pastors missioners**, que resumeix a la perfecció l'objectiu que l'Església vol oferir a la consideració de tots. Els seminaristes es preparen per respondre adequadament a la crida del Senyor a ser els pastors del seu ramat, com en la imatge que utilitza en l'evangeli. Pastors perquè són deixebles, és a dir, que aprenen l'ensenyament de les paraules i els fets de Jesucrist; són consagrats enterament al Poble de Déu i són enviats, com una prolongació de l'enviament que va rebre Jesús del Pare, a evangelitzar a tota la gent. Tot això queda fixat per la segona paraula del lema, missioners, indicant la sensibilitat del seminarista i del sacerdot per sortir de si mateix i entrar en la problemàtica aliena perquè coneguin al Senyor en qualsevol part del món.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió de les AMPES de l'escola cristiana de Lleida

El bisbe Salvador es va reunir fa uns dies amb els representants de la FAMPAC, la Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes d'Escoles Cristianes de Lleida. A la reunió hi van participar les direccions dels centres escolars cristians, membres de les AMPES de la diòcesi que formen part de la Fundació Escola Cristiana, així com el vicari general i delegat d'Ensenyament de la diòcesi, Mn. Lluís Sallan. També hi va assistir el president de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Cata-

lunya, Albert Alegre, qui va animar els pares a implicar-se en l'educació dels seus fills. A més de ressaltar la importància del moment, en ple procés d'inscripcions, va defensar els drets dels pares a la lliure elecció de centre. Per la seva banda, el bisbe Salvador va manifestar la seva vinculació als col·legis que formen part de la Fundació Escola Cristiana i, en la mateixa línia, va reivindicar la defensa de l'elecció de centre per part dels pares. A la reunió també es va abordar el tema de la renovació dels càrrecs de responsabilitat de la FAMPAC.

CERCA DE VOSOTROS

Día del Seminario

Queridos diocesanos:

Se ha extendido mucho en los últimos tiempos una costumbre digna de elogio y de agradecimiento. Se trata de dedicar un día al año para alertar a toda la sociedad de una situación problemática, de la lucha contra una determinada enfermedad o del enaltecimiento de una persona o de un grupo que dedica sus esfuerzos al bien común. Los promotores de la iniciativa piden siempre asentimiento general y colaboración.

Con mucha antelación la Iglesia ha hecho lo mismo para sensibilizar a todos los católicos sobre una realidad eclesial importante y también para informar a la sociedad de un servicio que puede beneficiar a todos. Es el caso del **Día del Seminario**, instituido hace muchos años y que compromete a toda la comunidad católica. Se ha fijado en la solemnidad de San José o, donde no es fiesta laborable, en el domingo más cercano. En nuestro caso lo celebraremos el **próximo domingo, día 22 de marzo**. Todas las diócesis mantienen un seminario donde se forman y preparan los candidatos al sacerdocio. Es cierto que la evolución de la sociedad y las características exigidas por la Iglesia para los futuros ministros han modulado y adaptado los planteamientos iniciales que nacieron en el Concilio de Trento donde se crean los centros de formación sacerdotal. En los aspectos fundamentales seguimos con la misma intuición conciliar que tantos buenos frutos ha dado en los últimos siglos.

Ha habido épocas de mucha afluencia de candidatos y otras, por circunstancias diversas, de escasez. Esto último ocurre en la actualidad. Centrándolo en nuestra diócesis a muchos de vosotros os suena el edificio del Seminario y el elevado número de seminaristas que allí vivían. En la actualidad siete diócesis con sede en Cataluña mantienen un mismo seminario, situado en Barcelona, con un único equipo de formadores que orientan las dimensiones físicas, espirituales, culturales y pastorales de los residentes. La parte académica corre a cargo de la Facultad de Teología de Cataluña. Es una solución muy aceptable y enriquecedora por lo que supone de conocimiento y ayuda mutua de los futuros sacerdotes.

Con este breve comentario quiero pedir a todos oraciones por nuestro seminario y colaboración activa para fomentar y acompañar nuevas vocaciones. Con una llamada especial a los sacerdotes, a los padres y familias, a los catequistas, profesores y monitores, a los responsables de los distintos servicios eclesiales. El compromiso es de todos y para todos.

Se ha distribuido material de ayuda para esta ocasión que veréis en vuestras parroquias y centros de culto. Es un recordatorio para que nadie deje a un lado esta gran preocupación eclesial.

Hay un lema para este día, **Pastores misioneros**, que resume a la perfección el objetivo que la Iglesia quiere ofrecer a la consideración de todos. Los seminaristas se preparan para responder adecuadamente a la llamada del Señor a ser los pastores de su rebaño, como en la imagen que utiliza en el evangelio. Pastores porque son discípulos, esto es, que aprenden la enseñanza de las palabras y los hechos de Jesucristo; son consagrados enteramente al Pueblo de Dios y son enviados, como una prolongación del envío que recibió Jesús del Padre, a evangelizar a todas las gentes. Todo ello queda fijado por la segunda palabra del lema, misioneros, indicando la sensibilidad del seminarista y del sacerdote para salir de sí mismo y entrar en la problemática ajena para que conozcan al Señor en cualquier parte del mundo.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Lleida participa al
Congrés de Laics de Madrid

Onze laics de Lleida van participar, del 14 al 16 de febrer, al Congrés de Laics «Poble de Déu en Sortida» que es va celebrar a Madrid. El bisbe Salvador i el delegat d'Apostolat Seglar de la diòcesi, Manolo Díaz, van acompanyar-los. La Comissió episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va organitzar aquest congrés amb l'objectiu d'impulsar la conversió pastoral i missionera del laïcat en el Poble de Déu, com a signe i instrument de l'anunci de l'Evangeli als homes i dones d'avui. Hi van assistir més de 2.000 persones de totes les diòcesis d'Espanya i dels diferents moviments laicals.

La trobada es va organitzar en quatre itineraris: primer anunci, acompanyament, formació i presència del laïcat en la vida pública. Quatre eixos marcats per tres línies d'actuació claus com ho són la sinodalitat, el discerniment i la presència en el món.

El Congrés s'inicià amb una ponència inaugural de José Luis Restán, director editorial de COPE que volia recollir les aportacions que des de les diòcesis, associacions o moviments havien fet com a preparació del Congrés. Restán va destacar els reptes del laïcat com són la conversió personal, la santedat missionera; la corresponsabilitat real dins de l'Església amb noves formes de participació i també la importància d'oferir una renovada formació.

El dissabte 15 de febrer, després de l'Eucaristia, es van compartir les experiències i testimoniatges de les temàtiques tractades i els congressistes es van dividir en diferents grups de treball. A la nit va tenir lloc un festival musical.

El diumenge 16 de febrer, va tenir lloc la presentació de llibre sobre el *Magisteri de l'Església sobre el laïcat* i la darrera ponència presentada per Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, i Ana Medina, periodista de 13TV. En aquesta última aportació es va recollir el que havia sorgit en els diferents grups de treball. Aquesta ponència, entre d'altres coses, va servir per respondre les preguntes que es van formular quan va començar el Congrés: Quines actituds hem de convertir? Quins processos hem d'activar? Quins projectes podem proposar? L'últim acte va ser l'Eucaristia de clausura, presidida pel cardenal Blázquez, arquebisbe de Valladolid i president de la CEE. Més info: www.pueblodediosensalida.com.

Què us ha aportat participar al Congrés de Laics?

MANOLO DÍAZ: «El laic també és cridat a donar testimoni de Crist. Hem de ser conscients que ser laic també és una vocació.»

ALBERT PUCHOL: «L'Església ha de sortir a buscar el món. S'ha de posar el Concili Vaticà II al dia i obrir totes les portes i finestres.»

JULIÁN GARRIDO: «Els laics, pel simple fet d'estar batejats, tenim la missió de difondre l'Evangeli a tota la ciutadania.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui manté la mirada sobre Jesús aprèn a viure per servir. No espera que comencin els altres, sinó que va a buscar el semblant» (2 de febrer).

@Pontifex: «Hi ha una pobresa que hem d'acceptar, la del nostre ésser, i una pobresa que hem de buscar, la concreta, de les coses d'aquest món, per ser lliures i poder estimar» (6 de febrer).

@Pontifex: «De la soledat no se'n surt tancant-se en nosaltres mateixos, sinó invocant el Senyor, perquè el Senyor escolta el crit de qui està sol» (6 de febrer).

@Pontifex: «L'home més gran nascut de dona —Joan Baptista— i el Fill de Déu van escollir el camí de la humiliació. Aquest és el camí que Déu mostra als cristians per seguir endavant. No es pot ser humil sense humiliacions» (10 de febrer).

«A l'escola hem de potenciar la fortalesa interior de les persones»

Entrevista a **Esther Montoy**, sotsdirectora del col·legi Maristes Montserrat de Lleida.

Explica'ns un signe d'esperança que hagi viscut recentment a l'aula.

En una època com la nostra en la qual l'individualisme està present cada dia, veure que els nostres nois i noies s'ajunten per tirar endavant projectes solidaris, en els quals treballen de valent i amb il·lusió per als altres, és un signe d'esperança molt gran. Normalment diem que la societat actual està falta de valors, però quan veiem els nostres joves treballar amb tanta implicació pels drets dels infants i de les dones, per la pau, per la solidaritat i preocupar-se pels altres d'una manera tan altruista i empatitzant amb les dificultats d'aquells a qui ajuden, sabem que estem en el bon camí.

Com es viu la multiculturalitat a la classe?

El fet que a les nostres aules hi hagi una gran varietat d'alumnes i que la multiculturalitat sigui una realitat molt palpable és una riquesa per a tothom. Conèixer noves cultures i noves maneres de pensar ajuda a obrir la ment, a descobrir que hi ha altres maneres de fer i de ser que no sempre són les mateixes que les nostres, i això ens porta a aprendre contínuament i a créixer com a persones. Cal que sapiguem viure aquesta realitat d'una manera oberta, reconeixent la gran oportunitat que és per a tots nosaltres.

En una societat que canvia a tanta velocitat, quins valors creus que s'han de mantenir?

En un context com el d'avui, hem de potenciar la fortalesa interior de les persones. Per això cal treballar

el pensament crític, aprendre a pensar i aprofundir en la interioritat, el sentit de la vida, la connexió de les persones amb la seva font vital. També és important que estem centrats en com aprenem i no en el que volem ensenyar. El que ens confirma la neurociència és que, per afavorir l'aprenentatge, cal treballar des de les emocions positives. D'aquí la importància de treballar més el joc, les arts, el moviment.

Un altre aspecte essencial a treballar són les relacions perquè tots nosaltres som relació. Ens cal, doncs, treballar la relació amb un mateix, amb els altres, amb la natura i amb el transcendent. El treball en equip, els valors, la convivència, la conversió ecològica, la democràcia, el sentit de pertinença a la comunitat, el compromís, la transformació...

Imagina't que per un moment ets responsable de modificar el currículum escolar. Què afegiries? I què eliminaries?

A l'escola marista volem desenvolupar el nostre projecte pedagògic en el marc de vuit cultures que es van teixint a mesura que anem innovant la pràctica educativa: la cultura vocacional, de la trobada, transformadora, de pensament, indagadora, empenedora, *maker*, emocional i artística. Per aquest motiu crec que seria important tenir un currículum que treballés d'igual manera els quatre pilars fonamentals de l'educació: el ser, el fet de conèixer, el saber i el fer. Tradicionalment, l'escola s'ha centrat molt en el saber, cal impulsar els altres àmbits. Hauríem d'aconseguir que els continguts curriculars siguin, sobretot, un mitjà per desenvolupar totes aquestes competències i anar impregnant-se d'aquestes cultures.

Nomenaments

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments per tal de suplir les vacants que s'han produït:

- **Dra. Núria-Montserrat Farré Barril**, nomenada Delegada diocesana d'Ensenyament, amb data 30.01.20.

- **Mn. Xavier Navarro Llesta**, nomenat Director del Servei diocesà de Catecumenat, amb data 30.01.20.

- **Mn. Xavier Navarro Llesta**, nomenat Consiliari-Coordinador dels Animadors de Comunitat, amb data 30.01.20.

AGENDA

► Diumenge, 15 de març. III de Quaresma:

—A les 12 h, Missa a la catedral presidida pel Sr. Bisbe.

—A les 18 h, recés de Quaresma dirigit pel bisbe Salvador, a la catedral.

► **Dimecres, 18 de març.** A les 19 h, Cercle del Silenci a la plaça Paeria.

► **Divendres, 20 de març.** A les 19 h, 24 Hores per al Senyor. Jornada de pregària. Parròquia de Sant Pere. Comença amb una missa presidida pel Sr. Bisbe.

► Dissabte, 21 de març:

—Continua la Jornada de Pregària del dia anterior, acabant a les 19 h amb l'eucaristia.

—XIV Trobada de mestres i professors de Religió a Andorra.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), eremita, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. *Tortosa*: Sant Sal-

vador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església.

19. □ Dijous [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria; sant Amanç o Amanç (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

20. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. sama-

ritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

REFLEXIONS

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (I)

La domesticació de la vida és l'objectiu central dels transhumanistes. El seu focus d'atenció està posat, sobretot, en la condició humana, però també s'estén, indirectament, en altres formes de vida, com la vegetal i l'animal. Mitjançant la tecnologia no solament som ja capaços d'alterar i de modificar la nostra pròpia naturalesa, sinó també la dels éssers que ens envolten, la de les plantes i la dels animals, la dels microorganismes i la dels éssers unicel·lulars. Aquesta voluntat de domesticar la vida mitjançant el poder tecnològic obre una tensió dialèctica de gran profunditat entre el transhumanisme i els corrents ecologistes.

Cal subratllar aquest xoc ideològic. Des del transhumanisme, com veurem, es qualifica la posició ecologista de bioconservadora, en la mesura en què defensa un respecte, quasi sagrat, de l'ordre natural, dels ecosistemes, de la naturalesa tal com ens ha estat donada, mentre que des del transhumanisme es defensa el legítim dret de l'ésser humà no solament d'alterar-se tecnològicament a si mateix, si així ho desitja, sinó, també, els altres éssers que configuren el món sempre i quan això millori el seu confort i qualitat de vida.

El supòsit del que parteix el transhumanisme és problemàtic i discutible: l'ésser humà, mitjançant l'instrumental tecnològic de què disposa, és capaç de dominar i de sotmetre no solament la seva naturalesa, sinó la naturalesa dels altres éssers i posar-la al servei del progrés radical. En aquest supòsit, però, hi ha una sèrie de prenotanda que són discutits tant per biòlegs com per ecòlegs i filòsofs. En parlarem en posteriors comentaris.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«Senyor, doneu-me aigua d'aquesta»

Mosaic de la trobada de Crist i la samaritana (2006), de Marko Rupnik. Capella del Centre de trobades dels PP. Reparadors a Capiago (Itàlia)

La imatge de l'assedegat que busca ansiosament l'aigua és molt clara. A la Bíblia és una imatge de la necessitat que tenim de felicitat, de vida, en el fons, de Déu. Trobem a l'evangeli una escena deliciosa: la samaritana no vol reconèixer la set que té de felicitat, de vida plena i per això quan Jesús li diu: *Dona'm aigua*, ella es queda en la superfície: *Vós, jueu em demaneu aigua a mi que soc una samaritana?* Jesús insisteix: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.* Però la dona encara no es vol assabentar: *Senyor, aquest pou és fondo i no t'eni res per treure aigua. ¿D'on la traieu l'aigua viva?* És ara quan Jesús toca el seu problema: *Vés a cridar el teu marit i torna.* I ella confessa: *No en tinc de marit.* Però no vol entrar en la seva vida, i en fuig plantejant temes teològics: *On cal adorar Déu? Però Jesús insisteix: Els qui adoren Déu han de fer-ho en esperit i en veritat.* Ara ja es va centrar en el més important: *Sé que ha de venir el Messies. Quan vingui ens ho explicarà tot.* I arriba la revelació: *El Messies soc jo, que parlo amb tu.* La dona ha descobert en Jesús aquell que pot omplir no la gerra d'aigua sinó la seva pròpia vida. És Déu qui li pot donar l'autèntica aigua de la felicitat. I es converteix en apòstol: *Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà el Messies?*

A la primera lectura trobem un poble assedegat que es queixa amargament de la seva set. I Déu proveeix d'aigua el poble: *Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua i tot el poble podrà beure.* Moisès ho va fer així. Un cop més, només Déu pot apagar la nostra set de vida. I és que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en el nostres cors el seu amor. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Res no pot apagar la nostra set de vida, de felicitat, d'infinit; només Déu amb el seu amor total i gratuït. I plens d'aquest amor ens cal ser apòstols com la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'eni res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaría llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llegó una mujer de Samaría a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorareis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».